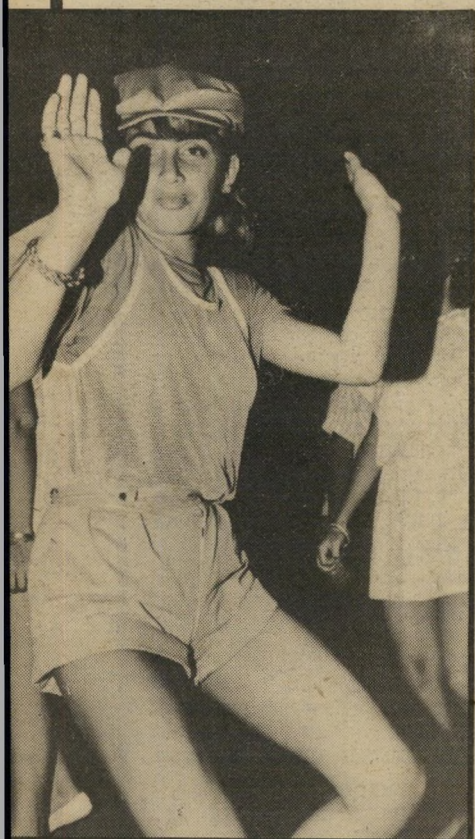

חור בגרב
חושפת הדס תורג'מן המרימה את שמלתה המעוצבת בסגנון שנות החמישים ועליה תחרה שחורה. מאחוריה כרזה של הזמר אלביס פרסלי, ששיערו משוח בברילנטי, בעוד שיערה של הדס קצוץ בתספורת כסה.

כניעה
הדוגמנית הדי קנטרו לבו שה בנוסח שנות ה-80 דו"קא, במיכנטי מיני, כובע קסקט ומגפיים.

שנות ה-50' האבודות

נפיות
וצמידים מפלסטיק עם ידיה של עמית בך, מן רה לריקוד ג'אז. על צווארה סרט מעור.

מארילין
נילי לביא, חברתו ל-שעבר של דויד אבידן, מחקה את תנועותיה של מארילין מונרו.

„תעזוב אותך עם המוסיקה העייפה הזאת, תגיד להם שישמו כבר דיסקו אי מיתי!“ אמרה צעירה בשנות העשרה, לי בושה חצאית מיני אופנתית, לבן-לוייתה על רחבת-הריקודים של קולוסיאום.

לאטילאט התרוקנה רחבת-הריקודים כי ליל מרוקדים, ורק צלילי הדיסקו הררי עמים במאות דיציבלים החזירו את הצעיריים אל הרחבה.

הזמינו אותי לחזור לשנות ה-50' הסוערות, באמצעות ערב נוסטאלגיה לצליליהם של אלביס פרסלי הגדול, ריצ'רד הקטן, קי ליף ריצ'ארד, פול אנקה וניל סדקה. המוזיקה מניחם התבקשו להופיע בנעלי-שפיץ ובשירי ער משוח בשיכתת ברלנטין. מהר מאוד התברר ששמות הזמרים האלה ושיריהם אינם מסוגלים להזיז לבני הגעורים דהיום, אלה אשר בשנות ה-50' לא היו — כפי ש'אמר כבר מישוהו — אפילו חשק אצל היריבים.

נשיקת יד
אבירית מעניק שרל שווט, מעצב הסופות הצרפתי שהשתקע בארץ, לשוודית קטרינה הדברי. קטרינה לובשת חולצת סאטין לבנה, עליה רקומים פרחים מפנינים, חצאית ספטה שחורה ולראשה כובע שחור ענקי.

היה מצחיק לראות את חברות להקת המועדון לבושות בשמלות רטרו, כשכובי עינים רחבי תיתורה מכסים את פניהן, מפי זוות על הבימה בריקודי דיסקו סוערים, שאז עוד לא חלמו עליהם כלל. כמה נעי רות-חמד באו בתלבושות שהתאימו לאי רוע. על הקירות העגולים תלו תמונות-הם של אלילי הקולנוע של פעם: המפרי בוגרט, מרילין מונרו, אלביס פרסלי, אבל רגליהם של הצעירים מיאנו להסתגל ל-מיקצבים של שירים כמו דיאנה ואפילו רוך מסביב לשעון לא הצליח לחמם אותם.

גם אותם האורחים, אשר הגיעו לבושים לפי מיטב אופנת שנות ה-50' לא דמו כלל לאיליים, שתמונותיהם קישטו את הקירות. כי למרות הבגדים, השיער הקצוץ בתסרוקת כסה, בנוסח הפאנק, האיפור של שנות ה-80' והתכשיטים שענדו הגשמים, לא התאימו לאופנה של פעם.

הערב הזה היה אחד הערבים המשעממים ביותר שהייתי בהם בעת האחרונה. למדתי שערבי נוסטאלגיה מתאימים למי שיש לו מה לזכור, למי שהדבר מזכיר לו את הימים בהם היה צעיר יותר, יפה יותר ואולי גם מאושר יותר. נוסטאלגיה לבני 16 או 17 מהי — בריג'ס או האבנים המתגלגלות?

שמתי לב, לגמרי במיקרה, מה עושים האנשים המשלמים במיטב כספם בכיפה העגולה הזאת. כשישבת לי באותו ערב ליד הכניסה, כי משהו אחר לא היה לעי שות שם, התכוונתי בנכנסים וביוצאים, וראיתי שבכל שתי דקות הופיעו לנגד עיני אותם הפרצופים בדיוק. איך? פשוט מאוד. המקום בנוי בצורה עגולה ובאמצע ניצב קיר. האנשים מסתובבים כמו במעגל, גל, ומקיפים את הקיר בסיבובים אין ספור. לא יכולתי שלא להרהר באותו רגע בחיות הכלואות בתוך כלוב, והמסתובבות בו אנה ואנה, ללא סוף.